

SETMANARI IL·L·STRAT DE LITERATURA NOVA S Y ANUNGI S

Número Extraordinari

15 CENTIMS

SURT LOS DISSAPTES

15 CENTIMS

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

En Barcelona. Ptas. 2 trimestre.
 Fora ciutat. » 2 »
 Los suscriptors del interior reben
 las obras del folletí encuader-
 nadas.

Director: D. JOAN BRÚ SANCLEMENT

REDACCIÓ: Y ADMINISTRACIÓ:
 Carrer de 'as Cabras', 13, según.
 Bussó á la escala

PREUS DE CADA NUMERO:

Número corrent. . . . 10 cts.
 » extraordinari. . . 15 »
 Los números atrassats son al ma-
 teix preu y sense folletí.

TEATRO CATALA

LO NEN DE CASA.—Comedia en 3 actes y en prosa, arregla-
 da á la escena catalana per D. F. Delmás. Estrenada la
 nit del 5 de Octubre.

Lo trasplantar una obra estrangera y apropiarla al
 nostre teatro, vol cuan se fa bé, lo seu mèrit, y la comedia
 de la cual parlém, ompla aquesta condició. Además,
 pot dirse que la obra catalana fins ha cambiat de téssis
 al cambiar per lo llenguatge de casa lo de la concepció
 original.

Lo públich va riurer de gust en moltas de las escenás
 cómicas en que la producció abunda y va demostrar la
 seva predilecció per aquest género, avuy poch conreat
 en nostre teatro. L' autor de l' arreglo, Sr. Delmás, se
 coneix que hi té práctica y acert en la confecció, cami-
 na en lo teatro ab pas segur y per mes que lo seu nom
 sia nou en los cartells, no es pas aquesta obra la prime-
 ra que du representada. Aixó 'ns autorisa pera dirli que
 reunint las condiciones de disposició qu' en *Lo nen de ca-
 sa* ensenya, se decideixi á donar á la escena altrás pro-
 duccions similars, però originals, y no dupli lográ en-
 cara molts mes aplausos y entradas que ab comedias
 dudas d' altres paissós.

Lo públich concurrent al estreno era numerós y va
 surtirne satisfet, aplaudi la representació en diferents
 passatjes y cridant á las taulas diversás vegadas al
 autor.

Los acudits graciosos en que abunda la comedia, tots
 son de bona lley y las rjallas en que fa esclafir al es-
 pectador son ben bé expontánéas.

Lo desempenyo per part dels artistas, bastant re-
 gular, distingintse los Srs. Capdevila, Goula y la senyo-
 ra Parrenyo.

B.

L' ARLESIANA.—Drama en cinch quadros original de D. Al-
 fons Daudet, música de D. Jordi Bizet, arreglat al catalá
 per D. Adolf Brugada. Estrenat en la nit del 6 en lo tea-
 tro Novetats.

Aquest estreno revesteix lo carácter d' un verdader
 aconteixement, per diferents motius. En primer lloch
 per havernos donat ocasió de saborejar á ines de las
 bellesas musicals del genial Bizet, las del eminent Dau-
 det trasportadas á nostre idioma. Opiném de manera
 distinta d' alguns, com nosaltres amants del teatro ca-
 talá, que sols hi admeten en ell, com á nota típica la
 pagesia catalana. Nostre teatro, si verdaderament es
 important, deu demostrar sa valua, poguent donar á
 coneixer dintre d' ell, las més importants obras de
 universals talents, sens necessitat de recorrer á idiomas
 forasters.

Dissapte lo teatro Novetats presentá un aspecte exu-
 berant d' escullida y variada concurrència.

Los ja coneixedors de las bellesas de l' obra que ana-
 va á representarse, la recomanaban entre 'ls que no 'n
 tenian cap noticia y los que aixís anavan fent prossélits,
 no amagavan cert temor, en si *L' Arlesiana*, seria ó no
 del gust de la massa general del públich. Es un idili,
 deyan, las passions están pintadas de ma mestre, pero
 sense 'ls tons exajerats á que tan malament han acos-
 tumat á nostre públich.

Afortunadament lo bell s' imposa sempre, y aixís suc-
 suhi ab *L' Arlesiana*. Prompte tot lo públich á una, se
 feu cárrech de la classe de representació que devant d'
 ell se desarrollava, quedant dominat per aquella sencil-
 la y filigranada acció, de tal manera que, com pocas
 vegadas en lo teatro, hi hagueren instantes que 'l silen-
 ci aparentá que 'ls actors se trovaban completament
 sols.

No cal detallar lo drama de Daudet, ja que centenars
 de plomas ben autorizadas ho han fet avans que
 nosaltres y sols podríam anyadir, que 'n la seva acció
 y trama, hi trovém bellesa, sencillés y cap punt de-
 fectuós.

La música del Mrte. Bizet es un teixit d' encisadora

inspiració. que recorda en molts passatges, nostra música catalana.

Lo Sr. Brugada mereix elogis, per ser qui l' ha dut al catalá, conservant las mes essencials bellesas del original. Un detall: no sabem veurer lo motiu y fins resulta impropi, que sia en castellá l' estribillo de la cansó que cita lo patró March.

La direcció escénica, acertada. Lo desempenyo discret, sobressurtint los Srs. Virgili, Borrás, Daroqui Pigrau y Guitart y las Sras. Ferrer, Delhom, Fontova y Morera.

La orquesta ben dirigida pel Mtre Sadurni, especialment en las successivas audicions, en que 's lograren efectes que al primer dia no destacaren prou. Los coros baix la direcció del Mtre. Gimenez, també acertats, perjudicant unicament lo conjunt, alguna de las veus de dona per son desafinament.

Lo vestuari ben apropiat. De las decoracions novas, resultaren, bónica la del primer quadro, ben entesa de proporcions pero de tons massa vius. La del segon ben acertada en tot y la del últim ben concebuda y d' un efecte real, escepte lo forillo de celatge que son cambi no es prou natural.

Los aplausos foren moltíssims durant la representació y especialment als finals d' acte.

LAS CALSAS DE VELLUT.—Drama en tres actes, en vers, original de D. Joaquim Albanell. Estrenat la nit del 7 en lo teatro del Centre de S. Lluís Gonçaga.

Sols per referencias podém dar noticia d' aquest estreno, ja qu' encare que l' Associació sab que quan hem tingut ocasió d' ocupantsen ho hem fet, no se 'ns avisá.

Segons ditas referencias, l' obra aquesta, está á l' altura de todas las que del género tonto se representan en aquestas societats que tenen lo mal gust de suprimir las damas en todas las representacions escénicas.

X.

UN RECADO BEN DONAT

—Dispensi: Ell ha dit que si venia algú, y especialment vosté, li digués que no hi era.

Per tos petons

Jo t' ofereixo una rosa
Perque 'm fassis un petó.
¡Mira qu' es cosa preciosa
Aquesta flor tan hermosa
Puig la feu Nostre Senyor!

Si m' en fas una dotzena
Eix pom de flors será teu;
Pots creurer que val la pena,
Perqué, escolta, hermosa nena,
¡Tot aixó es obra de Deu!

JOSEPH GIRBAU-SIVILA

SILUETAS BARCELONINAS

LA MODISTETA

Comensém per aquesta, com que casi 's va perdent no fos cas que se 'ns disdibuixés. Deu anys arrera l' haurian distingida perfectament per son mocadoret de colors vius al cap y mocador gran á l' espatlla. En aquest aspecte ha desaparecut per complert. Avuy porta mantellina ó cèfir, al istiu, y al hivern mocador ó nuca de llana. L' aspecte d' ara es lo d' una senyoreta.

Sa cara es de cel, hauria dit si aixó hagués sigut en ver. pero ara diré qu' es molt bonica y d' aquellas que 'ls aficionats se giran á mirar. ¡Prou qu' ho saben ellas!

Esclava del treball, no arrivareu á compendrer com després d' estar deu ú onze horas tancada dali que dali, ab la feyna, se conservi tan xamosa. Es una virtut Potser per aixó es un ofici que té intrusos. Hi han una mena de donas que 's guanyan la vida qui sab com, y si 'ls pregunteu son ofici quin es, ja se sab la resposta: --Soch modista...

Cal no las cregueu.

La verdadera modisteta no va á totes horas pel carrer. Aquestas son per son ordre, de set á vuit, de una á tres y de vuit á nou. Acostuma á viurer en familia, y per regla general trevalla per ajudar al gasto de la casa.

Pel carrer, son pas es decidit, va sempre sola, escepte quan l' acompanya lo jove predilecte de sas afeccions Pobreta, acostuma á tenir lo cor mes tendre que pá de péssich.

Las horas de taller las passa de cap á la feyna, distrayent la monotonia ab quientos alegres y cansons de las sarsuelas que privan.

Aixis va esperant que arrivi 'l diumenge, en que després d' arreglar casa y repassar la roba, arriba l' hora d' anarsen á la Societat dont está convidada ó ab los seus pares al teatro.

Si per son pas lleuger ó per sa carona alegre y simpática, no la coneguessiu, siguiula, siguiula ben apropet enrahonéuli á cau d' orella, tireuli flors, no falla, al vostre atreviment sols se li acut respondrer:

—Vagi allá, animal!...

Si no diu animal, es qu' haurá dit *fastigós*.

J. XIMENO PLANAS.

A la Reyna de la festa

PREMIADA EN LO CERTAMEN DE SANS

Missatge

Per lo premi d' honor y cortesia
sentada en eix sitial esteu, Senyora,
y desd' ell á la feyna guanyadora
mercés li repartiu en aquest dia.

Si ab vostras mans á dojo l' alegria
aneu donant com fada encisadora,
perque 'ls afortunats una penyora
no vos han d' oferir de simpatia?

Veus aquí lo motiu de mon missatge:
si arriba fins á vos, la mesquinesa
en compte no tingueu de son llenguatge,
y penseu que ha comés tan sols l' empresa
per poguervos rendir son homenatge
vostre humil servidor que 'ls peus vos besa.

SALVADOR GONZALEZ

COMENS DE CURS

¡Quina animació torna á haverhi altre vegada en lo pati del Institut! Crits, riallas, apretadas de ma, suaus copets á l' espatlla que com á prova de carinyo 's donan uns ab altres, interjeccions picarescas que 's dirigen d' un grupo al altre... tot aixó se sent lo dia primer del comensament del nou curs y 'ls següents, després d' haver estat quatre mesos de *huelga general* y gustosament forsoosa.

Per aquí y per allá, 's forman grupos de tres, quatre, cinch y hasta una dotzena d' estudiants, que ab gráficas frases y grans ademans, explican y comentan las mil y una aventuras d' amor que 'ls hi han passat á tal ó qual puesto, las partidas de cassa, excursions á tal ó qual montanya... etc., etc.

En mitj d' aquest verdader bat y bull, encar hi ha algún qu' altre grupo, que ab una gravetat eminentment cómica, filosofa sobre las ventatjas que reporta l' estudi constant desde 'l primer d' Octubre fins al trenta hu de Maig... aquets son los suspensos del curs passat (!!!)

En lo centre del pati hi han tres ó quatre grupos més, que ja comensan á idear plans de campanya á quin més atrevit y extravagant pera portarlos á cap durant la temporada... y altres los veureu que fent xiscles jugan y corren d' una part al altre del pati, esperant l' hora d' entrar á l' aula... aquets son los novells que tot just acaban de *debutar* ab l' exámen d' ingrés. Enjogassats y tot, venen ab lo ferm propòsit d' estudiar y que ben segur qu' ho portarian á cap, á no ser los eterns *decanos* que veyentse sempre 'l curs perdut procuran entrebancar als altres per poderne tenir un mes al *Gremi*.

* *

Per fi toca 'l timbre y tots los estudiants entran á sas respectivas aulas movent gran gatzara, qu' es impossible evitar, perque desde l' últim *bedel* al primer *cate drátich* senten una especie d' entusiasme per aquella jovenalla que ab tan bona voluntat comensa 'l curs.

* *

Després de passada la llista y posats tots los alumnos á son respectiu lloch, lo *catedrátich* se coloca bé las ulleras, acosta lo silló á la tarima y fa un ademan que deixa compondre qu' es va á dirigir á sos alumnos, restablintse lo silenci com per art d' encantament.

Ab frases claras y pausadas, dona la benvinguda als nous deixebles, explica 'l método qu' es proposa seguir durant lo curs ab l' assignatura y lo molt que n' espera de sos resultats. Encoratja 'ls alumnos pera que l' ajudin en sa tasca. Los pinta las recompensas que obtindrán de sos aprofitats estudis si compleixen tal com deuen. Per ellas invoca los sacrificis qu' han fet sas respectivas familias, lo molt que d' ells espera la societat, l' honra que reportarán á la patria... y en mitj dels murmulls d' aprobació 's despedeix de sos alumnos demanant no desmayin en l' estudi que ab tan bon peu han comensat.

* *

Surten los alumnos impresionats per lo ben pensat discurs del *catedrátich* y fent cada un propòsit de ferho tal com los ho ha encomanat. Lo mal es que, pera alguns, vá després desvaneixentse aquella bona impressió del *comens de curs*!

JAUME ARQUÉ Y CLAPÉS.

DOLORA

Tu tenias carinyo, molt carinyo,
en el teu germanet;
que fins, besantlo sempre, com tu feyas,
li donavas torment.

Ara que gran ja n' es, y molt t' estima,
posant á tcs mals fré
per qué no vol que vagis ab los joves....
¡La mort voldrias d' ell!

C. DE BELLESGUART

RECORTS QUE FUGEN

La modisteta de deu anys enrera

SERVEY DE HORA

TARRASSA.—Se despedí ja de nostre públich la companyia que dirigeix lo senyor Borrás, celebrant lo séu benefici aquet simpátich actor representantse á més d' un drama castellá la pessa catalana *Cura de Moro*.

En l' «Ateneo Tarrasench» la companyia d' aficionats, últimament ha donat una representació del drama *Lo Lliri d' aygua* y altra de la pessa *De retruch* qu' obtin gueren una execució bastant arrodonida.—Ll.

SABADELL.—En lo teatro Euterpe, la companyia d' aficionats «Joaquin M. Bartrina» pesá en escena, dissapte al vespre, lo preciós drama *La rondalla del infern* y la divertida pessa *Nit de nubis*.

Diumenge en lo mateix teatro se representaren, per la tarde la sarsuela d' espectacle *De Sant Iol al Polo Nort* y per la nit *La guardiola*.—F.

ARENYS DE MAR.—Diumenge passat inaugurarà la temporada d' hivern la companyia de aficionados en lo Teatro del Ateneo, posantse en escena la tan aplaudida producció catalana *La Banda de Bastardia* obtenint una execució molt acceptable per part de la Srta Planas y los Srs. Xena (Joaquim y Carlos) Paloma y Catá.

Per fi de festa se representá la pessa catalana *Lo diari ho porta*, que fou ben desempenyada per la Srta. Planas y los Sr. Farrarons y Casanovas.

Lo Teatro Principal obrirá de nou sas portas lo dia 18 del corrent, actuanthi la companyia drámatica del que n' es director artistich D. Rafael Bermudez y de la que forma part la primera actriu D.ª Carme Valero y lo primer actor D. Frederich G. Parrenyo y la Sras. Antigas, Bermudez, Castillo, Huertas, Salas, Valero, y Xartart. y los Srs. Asporó, Blanca, Carreras, Guilemany, Llibre, Martí y Montero.—P.

ESCENAS DE TEATRO

L' ENTREACTE

POST-DATAS

Era en Titus un dels bromistas mes tranquils que corren: un d'aquells sers qu' a tot *treuhen punta*, com se sol dir; de modo que prop seu lo mal humor era desconegut. Afegeixin a aquesta circumstancia la d'esser jove y pertanyer a una familia arregladeta, lo que feya que may li faltessin diners, y calculin si 'n trovaria d'amichs. Los que per tals nos teniam, 'ns disputavam sa agradable companyia, segurs de passar un rato divertit al seu costat.

Perque, al entaularse una conversa qualsevol, deixava dir als altres, mes quant ell volia aprofitava 'l mes petit detall pera darli mil voltas y encaixarhi algun quènto dels seus, exposat ab aquella joganera verbositat qu' encanta y fá brollar de tots los llavis una rialleta d' aprobació, tant espontánea com francament maliciosa.

Vagi un cas.

**

Trovantnos un dia enrollats al voltant d' una taula de café en Titus y tres companys més, un d'aquestos mostrá una carta d' un amich ausent, en quina carta hi figurava, com a *Post-data*, lo párrafo següent:

«P. D.—Se m' olvidava: Sápigas que las malehidas *morenas* no se 'm volen curar y 'm fan la *santíssima*. Si m' assento, no puch estar quiet, y si camino 'm fan anar tot encarcerat. Aixis es que 'm comprometen soberanament.—Adéu.»

Ja hi fórem. Cadascú digué la seva respecte d'aquestos a voltas ridiculs *apéndices* que s' afegeixen al final de moltes cartas.

En Titus, com de costum, se limitava a escoltar, pró quan hagueren apurat ja tots los recursos de la memoria y de la imaginació retrayent *post-datas* curiosas, allavors aixecá la má en senyal de demanar la paraula, que tots li concedirem de bon grat; begué la darrera glopada de la aromática infusió, 's cargolá 'l bigotet ros qu' adornava sos llavis casi afeminats, y tirantse un xich enrera, comensá:

—Are 'm toca a mí.

Tinch ó millor, tenia mitj escabexada una minyona preciosa; fá de planxadora y 's diu Cinteta.. ¿La coneixéu?

—No, responguerem.

—Millor. Vos ne faré cinch céntims...

—Pro ¡que t' ho portavas callat! Interrompé un de la colla.

—Calla y escolta, qu' al final potser no me la enveigis gayre.

Donchs, sí; la Cinteta es una real mossa: alta, ben sapada, ab un ulls negres qu' encisan y una boca... mes petonera!...

Pro, noys, no té un pel de tonta. Si per sa hermosura es una Vénus, per sa vivir apar una mustela.

I a vaig veurer per primer cop un dissapte quan plegava de planxar, y no poguí menos que tirarli una floreta. De moment se mostrá un xich esquerpa, mes al últim va deixar-se acompanyar fins al llindar de la escaleta de casa seva...

—¿A'hont viu? saltá un.

—Es lo que res t' importa; puig no parlém de conquistats, sino de *pos-datas*. Al grá, donchs.

Vaig pregarli que m' digués a quina hora plegava y desde aquell vespre la vaig acompanyar casi cada nit, avans de sopar.. Y havent sopat, venia aquí, al café, sens dirne res a ningú. Las cosas ben fetas se portan aixis; a la callada.

Aixó ha durat una pila de mesos, en lo transcurs dels quals n' he tret... lo qu' he pogut. Ja 'm coneixéu: en assumtos d'aquesta índole soch bastant positivista!

Mes com tot té son fi, sucsehí qu' a primers de Juliol de aquest any va ferme sapigué que se n' anava a fora, a passar un parell de mesos a casa un *tios*, pró que podríam escriure 'ns sovint y quan tornés... tan amichs com avans! —afegí ab una rialleta que nosaltres corejarem.—

Y ja som a las *post-datas*, qu' es lo qu' os interessa. Ma primera epístola a la hermosa Cinteta, contenia la següent;

«P. D.—Espero que al contestarme, m' enviarás una petita proba de que encara m' estimas.—Adios.»

Als pochos dias rebí una carta qu' acabava així:

«P. D.—Com a proba d' amor t' envio l' adjunt rin-

xol de mos cabells, á més d' una grossa de petóns. Soch téva.»—

En Titus féu una pausa, obri sa cartera y trayent un pessich de cabells, negres com una mora y lligats ab una cinteta vermella, continuá:

—Mireulos, pera que si veyeu demano probas á una dona, també las dono jo quant parlo, la vritat abans que tot.—

—Ja 't creyém, home; segueix.

—Bueno, ja tenía probas; més en una segona carta se m' ocorregué gastar una broma, inclosa en la *post-data* de reglament, concebuda en eixos termes:

«P. D.—Respecte á las probas que m' envias, he trovat los cabells, que guardo com reliquia venerada dins ma cartera y prop del cor; pró per més que he buscat no trovo 'ls patóns de qué 'm parlas. ! ¿Ahont son?»

Prompte vaig rebre nova carta la cual contenia un plech clos que vaig obrir impacient, sens trovarhi res dintre. Al final de la carta aclaria aquell misteri una *post-data* que deya:

«P. D.—Pera que rebis los petóns, he tingut la paciència de ferlos dintre 'l sobre adjunt, y un cop hi han sigut tots l' he clós cuydadosament pera qu' arrivin á ton poder. Si aixis no 'ls rebs, será que 's perden pél camí, y haurás d' imaginar un medi de trasmetrels ab seguretat

A la méva broma havia contestat ab un altra. Ah, sí? No t' apuris, vaig pensar. En la tercera carta li deya:

P. D.—Tampoch he rebut alló. ¿Dius qu' imagini un medi de trasmetre petóns? Dona, molt senzill. Has enviat, ó vist enviar algún cop valors per medi de lletres de cambi? ¿Sí?... Donchs aplica 'l quènto »

Resposta de ella:

P. D.—Noy, alló de la lletra de cambi no ho entench; esplicat mes clar si vols que 't complasqui, com desitja, ta Cinteta »

Alo qual j), no volguent donarme per vensut y de sitjunt portar la broma comensada á felis terme, li vaig escriurer en la *post-data* corresponent:

P. D.—Respecte al envío pendent, dius que no m' has comprés. Bé, donchs; t' ho aclariré. Dintre de ta carta, qu' ab goig espero, hi posas un bitllet de vinticinch pessetas... Fará 'l servey d' una lletra de cambi; perque, ab éll jo me 'n fará poch ni gayres de petóns, ab reflect y tot, la criada de casa, qu' es una mossa que ab Déu n' hi dó!.. »—

Tots esclafrem una rialla.

En Titus continuá:—No 'n va contestar, li he tornat á escriurer y... tampoch! Potser la broma 'm costi un xich cara. De tots modos, si torna, li daré explicacions. dientli que alló de la criada era sols una broma de las mévas; perqué ¡vaja! ¡La Cinteta s' ho mereix!..— Afe-mevas, llensant un sospir ofegat que tancava tot un poema de venturosos recorts y qu' era capás d' enternir fins lo mármol de la taula del café, muda confidenta d' aquesta verídica conversa.

IGNASI CAMPRUBÍ NADAL.

UNA DONA

Al contemplarte, oh dona!
torno de mort á vida,
mon ànima dormida
desperta novament;
mon cor batega ab forsa,
má sanch circula ardenta,
y brilla ab llum potent
de nou, mon pensament.

¡Oh! si, ta claror mágica
que tot ho hermoseja,
ton cos hermós rodeja
com un dossier de llum.

Admiro ta figura
de formas delicadas,
m' encisan tas miradas,
m' ubriaca ton perfúm.

Y en las regions de somni
volant, ma fantasia
s' engronxa y 't somia
y 't vol parlar d' amor:
los mots á flor de llabi
prou pujan, pró s' apagan,
reculan y s' amagan
de nou al fons del cor.

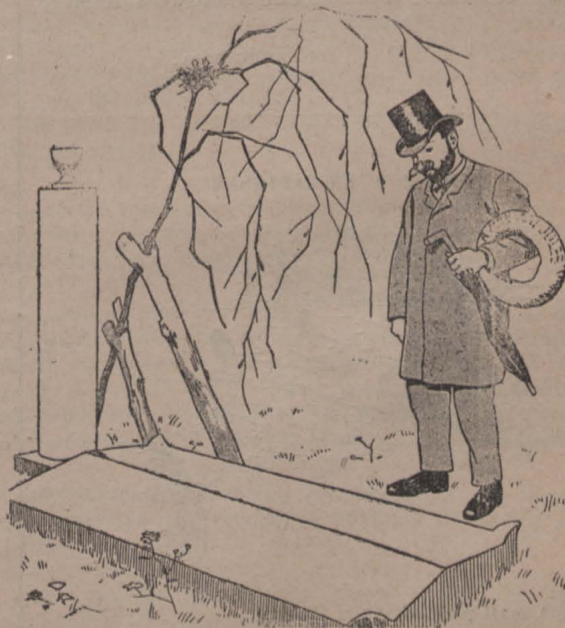
Perqué la pau tranquila
de ta caseta bonrada
ma llengua despiadada
te de matar? No, no.
Val més que jo 'm consumi,
que t' aymi y que sufreixi,
que 't vulga y que 'm daleixi:
¿que n' has de fer d' aixó?

Á ton espós adora
com una amant esposa,
á ta filleta hermosa
vesla bressant suaument,
refla, si, refila
cansons enamoradas,
que jo ab las mans plegadas,
t' escolto tristament.

T' he conegut sent d' altre
y aixó la llengua 'm treva,
tu hagueras sigut meva
fins mes enllá del mon
Y ara per tu daleixo
y 'm desespero y ploro;
de set d' amor me moro,
y estich veyent la font!

A. LLIMONER.

UN VIUDO APURAT

—Tè!.. ara no 'm recordo si es aquesta.

TEATROS LOCALS

ROMEA.—Verdaderament son molt variadas las funcions que 's posan cada dia en escena, reproduhintse á gust de molts, las obras del antich repertori. Referent al estreno de *Lo nen de casa*, vegis lo que 'n dihém en la secció corresponent.

TÍVOLI.—Difinitivament inaugura avuy la temporada d' hivern, ab una companyia de sarsuela. L' obra escullida es la represa de la d' espectacle *El Siglo que viene*.

Segons noticias, próximament se 'n posará una de catalana.

NOVETATS.—Brillantment ha comensat la temporada d' aquest teatro, com pot deduirse per la ressenya que de *L' Arlesiana* fem en la secció de Teatro Catalá, estreno ab que s' inaugura; hi haurá obra per dias.

ELDORADO.—La sarsueleta *Campanero y sacristan* es rebuda cada dia ab lo mateix éxit, fentse repetir la major part dels inspirats números musicals que l' avaloran. Ha tornat á rependrer *La Revista*, que á més de son bonich llibre, com l' anterior, es la música original del Mtre. Caballero.

GRANVIA.—No podém donar compte de la reparició del eminent Fregoli perque dissapte passat, degué aplasarse. Segurament tindréu ocasió d' ocupantse de tan genial artista, en lo número próxim.

Entretant ha continuat actuant la companyia de sarsuela explotant las obras que mes celebradas li han sigut.

CIRCO ECUESTRE.—Los lleons de Mr. Sioni presenciaren aquest dia com dintre sa mateixa gabia afeitaban al seu amo, feyna que de bona gana haurian pres ells pel seu compte. Afortunadament la serenitat del domador no 'ls permet tant.

Ahi degué celebrarse 'l benefici dels clowms Tonino y Antonet.

LABRUGUERA.

LA FRASE D' EN BALTASAR

costa molt poch deixá 'l farsell...

(*L' Arlesiana. Acte II.*)

LO PRIMER CAS

—Diu que corran mals rumors sobre 'l cólera, Joan:
 ¡ay' jo que m' espanto tant y sen'o aquestas calors.

Ab tant cansada com vinch de la compra cada día,
 ay, Joan, l' agafaria perque apenas me sostinch...

¡Ay que tinch,
 ay que tinch!

—¿No 't trobas bé?—Aixis y aixis porta ácit del fénix, corra:
 y 'l cromo de cals que esborra lo rastre del mico-bis.

—Anomenas vint y cinch potingas, que no entench massa.
 —Ho he sentit á dí en la plassa; no veus, home, que ara 'n vinch?

¡Ay que tinch,
 ay que tinch!

L' ácit fénix es per tú:
 lo cromo de cals pel pis,
 que 'l cólera 'l mico-bis diu qu' es l' animal que 'l dú.

Y deyan allá d' hont vinch que aixó son *desinflamants anticolerits*, y ab tants no hi ha pó, jo t' ho sostinch...

¡Ay que tinch,
 ay que tinch!

—Me 'n vaig á buscarho tot perque tu ets molt espantada.
 —¡Ay!... que 'm trobo atropellada, no tinch gana y tinch singlot,

tinch mareig per vint y cinch y un mal de ventre que 'm mata,
 ¡ay! quín dolor! M' arrebatá!
 corra, Joan, veshi en un brich...

¡Ay que tinch,
 ay que tinch!

¡Jo no podré aguantá pas!
 Joanet meu, y quín apuro... quins dolors... ay! t' asseguro que jo seré 'l primer cas.

Si á fora ab tu no me 'n vinch ja soch com los de Tolón:
 jo 'm moro, me 'n vaig del mon.
 ¡Y aixó que de tot m' abstinch!

¡Ay que tinch,
 ay que tinch!

Aquí hi ha 'l metje; ell es *prátich* y ell sabrá lo que 't convé,
 —Senyó metje 'm moriré,
 tinch lo cólera *espurgátich*...

—No tingui pó y si ara vinch es perque 'l senyó ha volgut,

perquè vosté está en salut,
¿veyám la llengua?... ho sostinch.

—¡Ay que tinch,
ay que tinch!

—¿Que té? —Dolors y mareig
y... tot... ¡Ay! no m' abandoni!
—¿Quan temps fa del matrimoni?

—¡No fa l' any! —Be, si, ja ho veig.
Donchs, senyora, jo convinch
en que te mal per temps. —¿Sí?
—No s' espanti, no vull dí
res de cólera: m' hi atinch.

—¡Ay que tinch,
ay que tinch!

—Li daré la medicina
y cregui que curará:
begui sempre á tot menjá
bon vi y caldo de gallina.

D' aquí sis mesos ó cinch,
tranquila envía á buscá
la llevadora, y veurá
com ja no 'm dirá si vinch.

«¿...Donchs, que tinch...?
¿...Donchs, que tinch...?»

† J. VERDÚ

UN PROTECTOR D' ANIMALS

Mira, no 't moguis, filla meva, ja sabs qu' una noya enloch
está més be que á casa. Jo me 'n vaig un rato ab lo gos, á
ayrejarnos una mica... l' ayre es molt sa per las bestias.

XIII PETIT CONCURS

POEMAS

BASES PUBLICADAS EN LO NÚM. 138

LLISTA DE TREVALLS REBUTS

1, Cerdanya.—2, Fidel.—3, Lo Compte del Escambell.

ROMANS

Lo número d' avuy porta per folleti las planas 17 á
32 del interessant drama *La Dama de Reus*.

—A petició dels numerosos favoreixedors que ab tant
interés segueixen la sens igual important biblioteca
de obras dramáticas de LO TEATRO REGIONAL, la present
s' anirá publicant en folletins de 16 planas; lo que farà
que l' obra en sa totalitat, resulti una meytat més bara-
ta de lo que ja 'n costaria ab l' acostumat istil econó-
mich ab que las publiquem totas.

—En un teatro de Viena actualment se hi representa
un ball en que hi surten dotze baylarinas qu' executan
la dansa serpentina á l' hora.

—En lo teatro Romea s' han posat en estudi pera
son pròxim estreno, *La cansó d' en Tururut*, comedia en
tres actes, d' Eduart Aulés y *La casamentera* en un de
'n Conrat Roure.

—Se 'ns notifica qu' en las llistas del teatro Nove-
tats hi figura una obra ab lo titol de *L' hereu escampa*
anunciada á nom d' un autor distint de la que ab igual
titul figura en las llistas de la mateixa empresa en lo
primer any que actuá en dit teatro.

—Recomaném á nostres lectors l' anunci de l' obra
Lo meu criat original de Lambert Escaler, estrenada en
lo teatro Romea, pe 'ls principals artistas de la com-
panyia.

Los lectors d' aquest periódich podran obtenirla á
la meitat de son preu. La rebaixa es sols per 15 dias

—Desde 'l pròxim dilluns se posará á la venda una
nova serie de las celebradas obretas de M. Figueirola
Aldrofeu. Sortiran quincenalment y comensará ab la
que du per titol *¡¡¡Autó!!!* (primer cuadern) preu
1 ral.

—Lo dia 2 d' aquest mes en la Reunió Familiar d'
Hostafranchs se doná una representació de *¡Tenorios!* que
obtingué molt bon desempenyo. Hi prengueren part las
primeras actrius Sras. Parrenyo, Abella, y los senyors
Voltas, Borneu y Artiaga.

La direcció estigué molt acertada á cárrech de don
Manuel Artiaga.

—Demá diumenge en lo Cassino de las Corts de Sa-
rriá se donará una representació de *Mar y Cel* baix la
direcció del Sr. Magrinyá.

—Aquets dias ha cridat molt l' atenció, la bellesa
dels prospectes que pera la present temporada ha re-
partit la empresa del teatro Novetats. També 'ns fem
ressó del contrasentit que, pera molts presentava, l'
estar dit prospecte redactat en castellá referintse tot
ell á assumtos d' interés purament catalá.

—S' anuncia la próxima reaparició de *La Rondalla*,
setmanari que fa vint anys veyá la llum en nostra
capital.

—La societat «La Nueva Lira» posará en escena
pròximament lo drama *La espiga roja* de Simón Alsina
y Clós, no estrenat encara, després d' haverse anun-
ciat dos anys seguits en los cartells d' un de nostres
primers teatros.

—S' está acabant la impressió del volúm VIII de la *Biblioteca Popular Catalana* contenint las poesias del malograt Joseph Verdú (Gestus), de las que 'n forma part la que avuy publicuém.

—En l' Ateneo de Tarrassa s' ha posat en estudi lo nou drama *Cap-vert*. Es original de D. Joaquim Riera y Bertran, premiat en l' últim Certámen celebrat per aquella associació.

CUL DE SACH

Entre l' empresari y un cómic:
 —Miri, aquí té la quincena y queda donat de baixa. No 'm serveix.
 —Veurá. permétim, vosté s' inmiscueix en cosas que no son del seu cárrech...
 —Com s' entén! ..
 —Sí senyor... porque 'l donar *surtidas* son cosas del traspunte.

EPÍGRAMA

S' ha mort lo noy de 'n Sever
 que ab tot y sa curta edat
 sortía tan aplicat
 qu' era un monstro de saber.
 Y 'l vehinat troba 'l motiu
 de la mort, esclamant ara
 pera consolar al pare:
 —Era un xicot massa viu.

S. ALSINA Y CLOS.

ENIGMAS

XARADA

Primera segona y quarta
 veurás que nom de dona es,
hu dos tres si bé ho combinas
 un nom de dona es també;
tercera ab *cuarta* are agafas
 y altre nom te donará
 de dona, y per fi lo *tot*,
 que nom de dona es veurás.

P. CATALÁ.

TARGETA

F. CILLI
 REUS

Formar lo títol d' un saynete catalá.

GUIZÁN Y GARRETA.

SOBRE D' ENVIO

D. MAGI ROCA RALLEU
 PERA
 D.ª FILOMENA XIMENO TERRÉR
 S. Teyas
 L. L. L.

Combinar aquestas lletres á manera de trovar lo títol de un drama en tres actes, una comedia en tres actes, una comedia de un acte y un monólech en un acte.

D. DUCET Y R.

GEROGLIFICH DRAMATICH

LA

M. PLANAS Y P.

Las soluciones al número próxim.

Soluciones insertadas en lo número 139:

XARADA.—Ma-ca-ri.

GEROGLIFICH.—Per enclosas los telers.

FRASE FETA

AVIS

Se concedeixen vuit dias de temps pera enquadrernar qualsevol de las 25 obras publicadas en lo folletí, en la forma de costum.